

L'Europa necessària

Un acord per a augmentar les pròpies despeses, amb un quaranta per cent més de pressupost pagat per cadascun dels Deu, i un altre per a disminuir la contribució britànica a les despeses de la CEE, semblen haver obert una nova via per a la construcció de la Comunitat Europea.

Ernest UDINA

Els fets esdevinguts els 25 i 26 de juny en l'as-

ampliació i a uns nous camins comunitaris. D'una banda, l'ingrés de l'Estat espanyol i de Portugal, malgrat les fortes discussions sobre la pesca i el vi espanyols que tindran lloc fins el trenta d'octubre, es pot donar per pràcticament fet, amb data de l'1 de gener de 1986. D'altra banda, s'han endegat una sèrie de polítiques comunes, segons els pactes de Mitterrand i Khol de fa un mes i mig, que van més

marxa de la Comunitat.

Malgrat l'escassa participació en les eleccions europees del 14 i 17 de juny, malgrat les actituds britàniques que no volen ni sentir parlar de Comunitat, sinó simplement de Mercat Comú, malgrat les tensions que encara ens esperen en la negociació pel que fa a la nostra incorporació, és evident que en els darrers mesos hi ha hagut, tant en els governs com en sectors ciutadans, un augment de la consciència de la necessitat de construir Europa. Potser ha calgut que la CEE toqués quasi el fons per a arribar a aquests replantejaments. Però, precisament, això prova

al Parlament d'Estrasburg. Aquest mateix projecte serà en els dos propers anys esmenat i aprovat per diversos parlaments nacionals.

El dilema és sempre el mateix: en defensa, Europa necessita una força pròpia davant de l'Est i una autonomia, no subordinació, respecte del gran aliat atlàntic; en economia, l'Europa que ja va cap als quinze milions d'aturats no se'n sortirà si no hi ha una progressiva concertació en la reconversió i en les polítiques comunes; i en política, si la unió no progressa, la històrica presència europea en el món serà esborrada, mentre que les grans iniciatives mundials i del repte de la reconversió tecnològica seguiran en mans dels Estats Units i, també, del Japó, un país el primer del qual, Nakasone, ja ha observat després de la cimera europea que «els dirigents europeus ens tenen enveja».

És per això que, damunt d'ideologies, utopies, o simples egoïsmes estatals, s'imposa un fet: la construcció europea, sense necessitat de marcar-se fites avui irrealitzables, com serien uns estats units europeus, és més una necessitat que no pas un somni o una bona idea. Fontainebleau, sota l'impuls de la presidència francesa i amb la nova entesa franco-alemanya, ha representat un pas endavant amb la resposta a aquesta necessitat que és la gran tasca comunitària dels propers anys. Amb una aportació important: l'Estat espanyol serà present en aquests anys decisius per a la construcció política d'Europa, més enllà de la comunitat del carbó i de l'acer creada en 1950 i de la simple comunitat econòmica creada pel Tractat de Roma en 1957.

semblea comunitària dels Deu a Fontainebleau no representen, en realitat, un gran pas endavant, sinó, més aviat, una correcció de les recents baralles passades que estigueren a punt, en les dues darreres cime-res d'Atenes i Brussel·les, d'engegar en orris més de tres dècades d'esforços per unir Europa. Importa, però, atès el nivell de pessimisme a què s'havia arribat, que, una vegada més, la necessitat de concertació ha vençut la divisió.

A més, l'acord financer obre les portes a una nova

enllà d'allò, que ha estat realitzat fins ara en els àmbits industrial, cultural i del medi ambient. Però, especialment, s'ha avançat, creant una comissió que estudiarà les reformes en la CEE, en la dita Europa dels ciutadans, que vol tenir aviat com a signe extern el passaport europeu i un equip esportiu de «nacionalitat europea».

Fontainebleau ha estat una esperança, que pot significar l'inici de la superació de les querelles agrícoles i financeres que han deturat sovint la bona

que la solidaritat juga en darrer terme més que el trencament.

Si a Brussel·les, fa tres mesos, s'aprovaren uns principis de reforma agrícola, ara la reforma ha estat financera. Hi manca, però, l'aspecte més important: la reforma política, o la dita Europa dels ciutadans. Set governs dels deu han donat ja oficiosament l'acord per a convocar una conferència que done passos definitius endavant per a la creació de la Unió Europea, segons el projecte aprovat el passat febrer